

Ben Weber: 'Mijn broer Gino en ik' De dood van een toptalent. IK-productions, Enschede 2011. ISBN 9789081281201 (Borderline stoornis/ Alcoholverslaving/ Gokverslaving/PO/1) Zie ook: www.ikproductions.nl en www.benweber.nl
Het boek is uitgebracht door IKProductions en te bestellen via ben.g.weber@hetnet.nl of www.ikproductions.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Boek van 88 pagina's geschreven door Ben Weber over het leven van zijn broer Gino, een voetbaltalent, waarbij op latere leeftijd een borderline stoornis werd geconstateerd. Ben Weber beschrijft hoe verschillend zij waren, hoe zij opgroeiden in een warm gezin met een grote liefde voor voetbal. Hij licht toe wat voor jongen Gino was, dat hij een uitzonderlijk voetbaltalent was en alle nationale jeugdelftallen van Nederland doorliep, en later hoe Gino als volwassene was. Dat volwassen leven werd gedomineerd door verslavingen en problemen tot aan zijn dood. Gino stierf op 33-jarige leeftijd met teveel medicijnen en alcohol in zijn lijf.

Over de schrijver:

Ben Weber (1967) groeide op in Enschede samen met zijn jongere broer Gino in een warm gezin. Zijn ouders, Jo en Stien Weber waren sportief, muzikaal en betrokken bij hun kinderen. Beide zoons startten met een carrière als betaald voetballer. Maar Ben ging na vijf jaar te hebben getoed met diverse blessures werken als Radiodiagnostisch Laborant in het Medisch Spectrum Twente te Enschede op de afdeling Radiologie. Hij trouwde met Ria en kreeg twee kinderen Lennart en Julian. Ben is bovendien hoofdtrainer bij voetbalvereniging FC Aramea te Enschede. Sinds 2008 is hij ook actief als schrijver. Hij schreef inmiddels drie boeken; "Mijn Broer Gino en Ik", "Bloedbad" en "Dekmantel der Liefde".

Korte bespreking:

Lange tijd was niet duidelijk waarom Gino vaak in de fout ging. Hij ging regelmatig over grenzen heen, daagde uit, durfde van alles, ging om met verkeerde personen, raakte aan de alcohol verslaafd, verpestte zijn relaties met vrouw en vriendinnen. Op latere leeftijd duidelijk werd dat hij een borderline persoonlijkheidsstoornis had. Ben Weber beschrijft hoe Gino als jongetje een lefgozertje was wiens streken nog leuk werden gevonden. En hoe duidelijk werd dat hij een bijzonder voetbaltalent was. Hij werd op 13-jarige leeftijd uitgenodigd voor het Nederlands jeugdteam onder de veertien jaar. Gino trainde toen als enige speler van een amateurclub samen met de broertjes De Boer, Richard Witschge en Bryan Roy onder begeleiding van Johan Crujff.

Na zijn puberteit ging zijn gedrag richting criminaliteit, raakte hij drank en gokverslaafd. Hij moest zijn voetbalcarrière opgeven, raakte steeds meer aan lager wal, deed aan zelfverwonding. Hij werd een aantal keer opgenomen om af te kicken hetgeen steeds hielp, maar daarna ging hij dan toch weer de fout in. Zijn ouders waren er steeds voor hem, ook al moesten ze soms afstand houden om hem te kunnen helpen. Uiteindelijk werd bij hem de diagnose borderline persoonlijkheidsstoornis gesteld. Deze diagnose verklaarde veel van zijn gedrag. Het lukte Gino niet om zijn leven op de rails te krijgen en op 33-jarige leeftijd overleed hij met een overdosis pillen en drank in zijn lijf op de bank bij 'een maat' thuis.

Wat viel op:

- Hoe lang het duurde voordat duidelijk werd dat Gino een borderline persoonlijkheidsstoornis had en ook auto mutileerde.
- Hoe pijnlijk en moeilijk het is als het niet lukt om in onze samenleving te functioneren, niet alleen voor Gino zelf, maar ook voor zijn familie en partners.

Citaten:

Pag.10: 'Ik leerde de gezinnen van mijn klasgenoten kennen en realiseerde me hierdoor dat het bij andere mensen thuis ook minder gezellig kon zijn dan bij mezelf.'

Pag. 28: 'En zo dacht Gino dat hij ook paranormaal begaafd was. Hij zag schimmen achter het gordijn op zijn slaapkamer en de stemmen in zijn hoofd probeerde hem de weg te wijzen. Niemand kon zich voorstellen wat er in zijn hoofd omging. (...) Hij had wel vaker van die extreme ervaringen die dan later weer een grapje bleken te zijn. Maar door zijn gedrag veranderde zijn karakter. Hij haalde streken uit die zelfs ik, zijn broer niet kon tolereren.'

Pag.37: 'Gino kreeg dat jaar een contract aangeboden bij FC Twente en alles leek erop dat hij het helemaal zou gaan maken. We hadden weinig tot geen contact en zagen elkaar nauwelijks. (...) Hij leidde vooral zijn eigen leven. Ria en ik vroegen ons wel eens af waar hij het nou zo druk mee had, maar dat werd duidelijk toen ik voor de eerste keer bij hem op bezoek ging. Ik ben me toen kapot geschrokken. Wat een vreselijke stank hing er in de kamers! Ik vroeg Gino waar die vandaan kwam. (...). In de hoek van de kamer, half weggestopt achter de bank, zag ik een grote waterpijp staan. (...) Ik had geen idee wat je er mee moest, maar Gino blijkbaar wel want vol trots begon hij uit te leggen dat je er rustig van werd en dat het hem hielp beter te presteren.'

Pag.60-61: 'Het ging niet goed met mijn broer. Hij kon het gokken en drinken niet laten.'

Pag.73: 'Het wachten was op een opname in de psychiatrische inrichting in Rekken want er was eindelijk een naam aan zijn onstuimige gedrag gegeven; Borderline, dat was wat hij had.'

Pag.83: 'Gino was die middag om half vijf overleden op de bank in de woning van zijn kameraad, nadat hij met teveel drank en medicijnen in zijn lichaam in slaap was gevallen.'

Recensies/extra:

[http://nl.wikipedia.org/wiki/Gino Weber](http://nl.wikipedia.org/wiki/Gino_Weber)

https://www.mst.nl/onzeorganisatie/archief/nieuws_nieuws/Mijn%20broer%20Gino%20en%20ik/